USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v neveřejném zasedání konaném v Brně dne 24. 2. 2022 o stížnosti **odsouzeného V. B., nar. XXXXX**, XXXXX, trvale bytem XXXXX, t. č. ve výkonu vazby v XXXXX na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody, XXXXX, proti usnesení Městského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2020, č. j. 90 T 100/2016-1716

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Městský soud v Brně tak, že zamítl návrh odsouzeného V.B. na povolení obnovy řízení ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 90 T 100/2016. Rozhodl tak poté, co dospěl k závěru, že důvody obnovy řízení uvedené v § 278 trestního řádu u odsouzeného V.B. nejsou dány, a proto návrh podle § 283 písm. d) trestního řádu zamítl.
2. Usnesení nenabylo právní moci, neboť proti němu podal včas stížnost odsouzený V.B., tuto zdůvodnil jednak sám, jednak prostřednictvím své obhájkyně.
3. Ve stížnosti zpracované odsouzeným samotným tento namítá, že rozsudku Městského soudu v Brně předcházela procesní vada řízení, která spočívala v tom, že spoluobviněný R.V. podal proti předsedovi senátu námitku podjatosti, Městský soud v Brně pak pochybil, pokud vynesl rozsudek dřív, než Krajský soud v Brně rozhodl o stížnosti proti usnesení, jímž bylo rozhodnuto, že předseda senátu není ve věci podjatým. Tato samotná vada trestního řízení je dostatečným důvodem pro povolení obnovy řízení.
4. Dále odsouzený namítá, že Městský soud v Brně se dopustil dalšího procesního pochybení, neboť se nedržel zásady kontradiktornosti, a nemohl sám navrhovat důkazy, a to znalecký posudek z oblasti biometrie.
5. Ve vztahu k tomuto posudku pak odsouzený namítá závěry tohoto znaleckého posudku, neboť s nimi se neztotožňuje, zejména poukazuje vyjádření, že pravděpodobně to může být obžalovaný, ale nelze vyloučit, že to není on. Má za to, že na takovéto pravděpodobnosti nelze založit rozsudek

bez důvodných pochybností tím spíše, že i spoluobžalovaný R.V. uvedl, že na místě byl s jinou osobou, a to s „T.“, na něhož má telefonní číslo, což však soud neprověřil.

6. Rozsudek se opírá též o módní doplněk pánská kabelka, avšak tento nemá relevantní podklad, žádný takový věcný důkaz, který by patřil odsouzenému, nebyl zadržen, odsouzený nebyl přijat do věznice s žádnou pánskou kabelkou, a jedná se pouze o hypotézu soudu.

7. Odsouzený znovu poukazuje na osobu „T.“, kdy dodává, že teprve po propuštění z výkonu trestu se mu podařilo zjistit, že „T.“ se jmenuje A. S., z tohoto důvodu odsouzený se domáhal ustanovení této osoby a jejího výslechu, stejně jako výslechu M. Š., která v době, kdy mělo docházet k trestné činnosti, byla přítelkyní tohoto „T.“. Stejně tak se domáhá, aby byl znovu, a tentokrát jako svědek vyslechnut R. V., jenž by znovu svá dřívější tvrzení ohledně „T.“ potvrdil.

8. Odsouzený se proto domáhá zrušení napadeného usnesení, vrácení věci Městskému soudu v Brně, aby provedl důkazy navrhované obhajobou, a vyslechl svědky M.Š., A.S. a R.V..

9. Stížnost zpracovaná obhájkyní odsouzeného odkazuje v plném rozsahu na stížnost odsouzeného, a v něm uvedené důkazy, a nad rámec namítá, že za situace, kdy zpracovatelé znaleckého posudku podali pouze vyjádření, pak návrh na nové zpracování znaleckého posudku nelze považovat za důkaz soudu známý v době rozhodování, nýbrž za důkaz nový.

10. Za nesprávný považuje závěr soudu, že by nemohl odůvodnit jiné rozhodnutí o vině znaleckým zkoumáním pánské kabelky a čepice, které se nacházely v zavazadlovém prostoru vozu z hlediska toho, zda náležely odsouzenému či nikoli. Pokud by se na nich nevyskytovaly biologické stopy odsouzeného, pak logicky by nebylo možno o tyto módní doplňky opírat výrok o vině.

11. Rovněž tak za nesprávný považuje názor soudu, že vyžádání sdělení výrobce uvedených módních doplňků, v jakém množství takové věci vyrobil a dodal do střední Evropy, by nemohlo zvrátit rozhodnutí o vině.

12. Obhájkyně pak poukazuje, že s návrhem odsouzeného na ztotožnění „T.“ a na výslech R.V. za účelem získání kontaktu na T., či vyžádání telefonu za účelem získání telefonního kontaktu a návazný výslech „T.“ se soud nevypořádal vůbec, proto napadené usnesení považuje za vadné, kdy má za to, že se jedná o nové skutečnosti a důkazy, které by mohly samy o sobě, nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině.

13. Krajský soud v Brně jako soud stížnostní přezkoumal podle § 147 odst. 1 trestního řádu všechny výroky napadeného usnesení, jakož i řízení mu předcházející, a stížnost shledal nedůvodnou.

14. Ze spisového materiálu stížnostní soud zjistil, že rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 5. 1. 2017, č. j. 90 T 100/2016-1332 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2017, č. j. 8 To 68/2017-1512 byl odsouzený V.B. uznán vinným přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku, jehož se dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil v bodech 3., 4., 6., 8., 11., 12., 14., 15., 16., 17. a 25. výroku napadeného rozsudku, dále přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustil jednáním popsaným pod body 4., 11., 12. a 15. výroku napadeného rozsudku, a přečinem neoprávněné opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaným pod body 8., 16. a 17. výroku napadeného rozsudku. Za to mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem, a dále trest vyhoštění z území ČR na dobu 18 měsíců. Rovněž v rámci adhesního řízení bylo rozhodnuto o náhradě škody. Stejným rozsudkem pak obžalovaný V.B. byl zproštěn podle § 226 písm. c) trestního řádu obžaloby pro skutek popsaný pod bodem 7. výroku rozsudku (jímž byl uznán vinným obžalovaný R.V. společně s další dosud neustanovenou osobou), neboť provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by se tohoto jednání dopustil odsouzený B..

15. Jak patrno ze spisového materiálu v průběhu hlavního líčení, byli velice podrobně vyslechnuti jak nyní odsouzený V.B., tak i odsouzený R.V.. Již v průběhu řízení před soudem I. stupně se odsouzený B. hájil, že skutku, jímž byl uznán následně vinným se nedopustil on, nýbrž osoba „T.“. Obdobně vypovídal i spoluodsouzený R.V., konkrétně obžalovaný R.V. v rámci svého výslechu v přípravném řízení uvedl, že se doznává ke všem 25 vozidlům, které jsou mu kladeny za vinu. Odsouzený V. B. připustil svoji účast na útocích pod body 6., 11., 12. a 25, kdy se jedná o útoky, které jsou zaznamenány na kamerovém záznamu, a na nich je zaznamenán i obžalovaný sám. O účasti odsouzeného pak svědčily i záznamy další, a to stran útoku pod body 14., 15. a 16. výroku napadeného rozsudku. Všechny tyto záznamy tedy ty, kde odsouzený V. B. svoji účast připustil, jakož i ty, kde ji popřel, byly postoupeny znaleckému ústavu, a to Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy v Praze, katedra anatomie a biomechaniky, laboratoř biomechaniky, extrémních zátěží. Jako referenční záznam byl podstoupen záznam chůze odsouzeného B. z jednací síně. Uvedený posudek zdůrazňuje charakteristické rysy lokomoce odsouzeného B., co se týče vytáčení kolene, zatížené pravé i levé dolní končetiny, jakož i charakteristický způsob střídání nohou v kroku s typickým vytáčením kolen a špiček. Ze závěru tohoto posudku vyplývá, že se jedná o velmi pravděpodobnou možnost, že se jedná o stejnou osobu napříč předloženými záznamy. Možnost, že tomu tak není nelze sice zcela vyloučit, avšak lze ji pokládat za silně nepravděpodobnou. S těmito závěry znaleckého posudku se soud I. stupně stejně jako odvolací soud vypořádal, kdy vyložil, že v duchu pravidel logiky a zásady volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu lze stěží učinit závěr, že by se jednalo o osobu jinou, tedy o osobu uvedeného „T.“. Výslechu onoho „T.“ se odsouzený B. již domáhal v řízení před soudem I. stupně, přičemž soud I. stupně podrobně rozebral, z jakého důvodu tento navrhovaný důkaz nepřipustil. Namítá-li nyní v stížnosti odsouzený, že až po propuštění z výkonu trestu se mu podařilo ztotožnit osobu T. jako osobu A.S., přičemž domáhá se výslechu této osoby, stejně jako výslechu svědkyně M.Š., která v předmětném čase měla být přítelkyní onoho T., tak nelze přehlédnout, že sám obžalovaný již v průběhu hlavního líčení jako přítelkyni „T.“ uváděl S.H. (str. 19 napadeného rozsudku), kdy uváděl, že tato byla přítelkyní jak „T.“, tak samotného odsouzeného. Rovněž s tímto tvrzením se vypořádal soud I. stupně, a nepřehlédl tuto obhajobu ani odvolací soud.

16. Namítá-li odsouzený, že rozsudku předcházela procesní vada, spočívající v nerozhodnutí o námitce podjatosti, a přesto rozhodnutí o meritu věci, tak ani této námitce nelze přisvědčit. Stejnou námitkou ostatně se zabýval již odvolací soud v předmětném řízení na str. 14 - 15 usnesení 8 To 68/2017-1512. Stejně tak se zabýval i námitkami odsouzeného ohledně nedodržení zásad kontradiktornosti trestního řízení (str. 17 usnesení 8 To 68/2017).

17. Stížnostní soud tudíž konstatuje, že odsouzený v návrhu na povolení obnovy znovu opakuje obhajobu, kterou uplatňoval již před soudem I. stupně i soudem odvolacím, domáhá se jiného hodnocení provedených důkazů, zejména předmětného znaleckého posudku, znovu se domáhá výslechu jako svědka T., nyní odsouzeným ztotožněného jako A.S.. Co se týče zbylé argumentace, tak s touto se vypořádal již jak soud I. stupně, tak následně odvolací soud. Vypořádal se i se souvisejícími návrhy na doplnění dokazování. Stížnostní soud dospěl k závěru, že tudíž námitky, které uplatnil odsouzený v návrhu na povolení obnovy, a potažmo stížnosti proti zamítnutí návrhu na povolení obnovy nejsou námitkami novými, jedná se o opakování obhajoby odsouzeného, opakování návrhu na doplnění dokazování o důkazy, které již byly známy soudu I. stupně, i odvolacímu soudu v předchozím řízení, s nímž tyto soudy se beze zbytku vypořádaly.

18. Podle § 278 odst. 1 trestního řádu obnova řízení, která skončila pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě, nebo ve spojení se skutečnostmi, a důkazy známými již dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině, nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích, nebo na vydání bezdůvodného obohacení, a nebo vzhledem k nímž

by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu, nebo k poměrům pachatele, nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.

19. Z citovaného zákonného ustanovení plyne, že návrh na povolení obnovy řízení nelze opřít o nesouhlas navrhovatele se způsobem, jakým orgány činné v trestním řízení hodnotily důkazy ve věci provedené. Jak však patrno z předmětné stížnosti, stěžovatel argumentuje tím, že soudu I. stupně nebyl při rozhodování o vině odsouzeného znám konkrétní důkaz, a to obhajobou navrhovaný výslech A.S., tzv. „T.“. Na tento důkaz rozhodně nelze nahlížet jako na důkaz dříve neznámý, jak to má na mysli ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu, a to z toho důvodu, že návrh na výslech této osoby byl uplatněn odsouzeným jak v rámci řízení před soudem I. stupně, tak i v rámci odvolacího řízení.

20. Co se týče návrhu obhajoby na opatření a provedení věcného důkazu v podobě pánské kabelky s čepicí, jakož i znaleckého posudku na zjištění přítomnosti biologických stop, tak byť takovýto důkaz formálně naplňuje potřebnou definici nových důkazů, tenhle splňuje veškeré parametry důvodu pro případné povolení obnovy řízení, jak tyto jsou stanoveny v ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu, a to druhou podmínku, že by ve spojení se skutečnostmi, a důkazy známými již dříve mohl odůvodnit jiné rozhodnutí o vině. Předně je nutno konstatovat, že se nejedná o důkaz jediný, na jehož základě by bylo rozhodnutí o vině odsouzeného postaveno, nýbrž o důkaz podpůrný, jeden z řady důkazů, na jejichž základě byla uzavřena řada ucelených důkazů svědčících jednoznačně o vině odsouzeného. Stížnostní soud se ztotožnil se závěrem nalézacího soudu v tom směru, že zjištění, zda uvedené věci obsahují biologické stopy odsouzeného, (jenž navíc uvedl, že předmětné věci, tedy čepici i kabelku má doma) stěží po době, která uplynula od spáchání trestné činnosti, resp. od zajištění těchto věcí, mohou prokazovat či vyvracet, zda odsouzený byl či nebyl osobou, která se na místě činu v uvedené době nacházela. Navíc, jak již zmíněno, jednalo se o důkaz podpůrný, kdy gró rozhodnutí o vině spočívá v kamerových záznamech, a ztotožnění pomocí biometrického rozboru, stereotypu chůze, holé hlavy, ale i srováním jednotlivých výpovědí obou obžalovaných, a to v jejich různých verzích. Navíc předmětná černá pánská kabelka přes rameno byla zcela jednoznačně patrna na fotografii na č. l. 399 spisu, ve vztahu k útoku pod bodem 6 výroku, kde odsouzený B. svoji účast připustil. Stejný módní doplněk pak byl patrný z videozáznamu, týkajícího se útoku pod bodem 25. výroku, kde odsouzený svoji účast rovněž potvrdil. Nelze pak přehlédnout, že tato součást oděvu byla nalezena ve voze při zadržení obžalovaných, v levém dolním rohu zavazadlového prostoru vozu, jímž oba obžalovaní cestovali. Obdobná situace je ve vztahu k čepici, kdy i zde tato je zachycena na pachateli útoku č. 6, u něhož odsouzený svoji účast připustil, stejně jako u bodu 25., kde odsouzený svoji účast potvrdil, a taktéž byla nalezena v zavazadlovém prostoru vozidla v osobních věcech obžalovaných, při jejich zadržení. Je tedy zřejmé, že návrh odsouzeného na opatření předmětné čepice a kabely, jejich znalecké zkoumání, případně návrh, v němž se žádá opatření důkazu sdělením výrobce, v jakém množství takovéto věci vyrobil, a dodal do střední Evropy, sice naplňuje potřebnou definici nového důkazu, nenaplňuje však druhou podmínku, a to, že by ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve, mohl odůvodnit jiné rozhodnutí o vině.

21. Ze všech shora uvedených důvodů tedy dospěl stížnostní soud k závěru, že soud I. stupně postupoval správně, pokud z důvodů, které rozvedl v odůvodnění napadeného usnesení návrh odsouzeného B. na povolení obnovy zamítl. Již výše bylo naznačeno, že většina argumentů, které se objevily v podané stížnosti, jsou prakticky totožné s těmi, o něž opřel odsouzený svůj návrh na povolení obnovy řízení, resp. odvolání v původní trestní věci, případně odsouzený argumentuje a domáhá se provedení důkazů, které by nezakládaly důvody, aby ve věci bylo rozhodnuto ve prospěch odsouzeného. Stěžovatelem užitá argumentace nezakládá důvodnost povolení obnovy řízení, kdy dílem se jedná o argumenty, které nemají tedy oporu v ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu, dílem nejde o důkazy soudu dříve neznámé, tak, jak bylo již výše rozebráno.

22. Stížnostní soud tedy shledal podanou stížnost nedůvodnou, a proto ji také podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Brno 24. 2. 2022

JUDr. Halina Černá v. r.

předsedkyně senátu